

СВЪТУЛКА

Седнахме. Бѣхме капнали отъ умора и жажда, но пакъ радостенъ викъ се изтрѣгна изъ гърдитѣ ни. Гледката отъ тукъ бѣше омайна и дивна. Додето очитѣ ни

виждаха, се люлѣха като морски талози дълбоки долини съ гъсти зелени гори. . . Планината бѣше тъй нагъната, тъй надиплена, че окото се смайваше и забъркваше въ нейнитѣ гънки. Множество села се гушеха долу въ политѣ на тия гънки. Жълтѣеше се прибраното вече поле. Две шосета се виеха изъ равнината като грамадни сиви змии и се губѣха въ полската мараня къмъ Дунава.

Комъ стърчеше гордъ и невъзмутимъ надъ насъ и приемаше нашитѣ възторжени поздравии.

Отъ дветѣ му страни се спускаха страшни скали и сипеи, които замайваха главата. Наоколо ни нѣмаше никаква тревичка, никакво храстче. Стърчеше само самъ. саменичекъ букътъ, подъ който седѣхме и изъ подъ коренитѣ на който лъщеше бистрото кладенче.

Езицитѣ ни се развързаха. Оживихме се. Забѣбрахме. Сложихме и обѣда. А дѣдо Ангелъ ни разказа и следното: